Осъдени на живот

САЛВО СОТИЛЕ

Più scuro di mezzanotte
Copyright © 2009 by Salvo Sottile
All rights reserved.

© Йонка Дамянова – превод от италиански
© Анелия Калева – худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2013
ISBN 978-954-389-254-9

ЕРА

На Мая, Пепе и Сара,
защото преди тях
нямаше нищо.

На Мастро,
който видя нощта
и не се изплаши.

„Да пишеш, подшушва гласът, не означава само да приласкаваш минути с козметиката на въображаемото, а и да ги храниш с отпадъците на ума си, като ги кичиш порочно с нашите черни маски. В известен смисъл писането разкрива някаква вина: може би да си цапаш ръцете с мастило е като да ги цапаш с малко кръв, един писател никога не е напълно невинен.“

Джезуалдо Буфалино, „Загубени лица“

1.
Корлеоне, 1986

Беше първи март.

Корлеоне празнуваше своя църковен покровител – Сан Леолука.

По време на светото шествие един младеж с вдървена дясна ръка, крива походка и щръкнала коса тичаше в посока обратна на процесията.

– Помощ! Помощ! – крещеше, опитвайки се да се смеси с тълпата.

Преследваха го трима мъже.

– Фредо! – викаше единият. – Ела тук, искаме само да поговорим!

– Не искам да говоря с вас, вие сте лоши! – задъхваше се клетият, като от време на време поглеждаше назад и се опитваше да тича още по-бързо.

Алфредо Гарифо, наричан Фредо, не беше особено умен, но когато се налагаше да бяга, беше бърз като заек.

Истинска светкавица.

Тичаше толкова бързо, че тримата преследвачи се отказаха. Само след триста метра паднаха задъхани на земята.

Фредо, целият облян в пот и с остра болка в десния хълбок, продължи да бяга. От улица „Бентивеня“ зави по улица „Сан Мартино“, сви вляво в уличката „Фирматури“. Потича още малко и изчезна. Тази нощ не се появи в селото, реши, че е по-добре да спи навън.

***

Около два часа през нощта Окиуцо изтича да събуди Нино Джакония.

– Нинуцо, ставай, имаме проблем!

– Какво се е случило?

– Веднага трябва да намериш Фредо.

– Фредо? – попита другият с подути от сън очи. – Защо? Какви ги е свършил?

Нино и Фредо бяха на една и съща възраст, двайсетгодишни.

Като деца живееха един срещу друг, бяха израснали заедно. Същите игри, същите приятели, но различни съдби. Другите смятаха Алфредо за умствено изостанал, за злощастник, на когото му хлопа дъската. Нямаше други истински приятели освен Нино Джакония, който го обичаше като по-малък брат и тежкò на онзи, който го закачаше.

В Корлеоне всички си спомняха случката, когато техен връстник, дебелак, който се правеше на много велик, си позволи да спре Фредо в парка и да го вземе на подбив.

Започна да му се подиграва пред всички.

Нарече го ненормалник.

Унижи го толкова, че Фредо се разплака. Дебелакът развесели приятелите си за негова сметка, но не знаеше

кой стои зад гърба на клетото момче. Същата вечер, докато вървеше към дома си, направи грешката да влезе в малка тъмна уличка. Черна сянка падна върху главата му и се стовари върху него с тежестта на метеорит. Дебеланкото не успя дори да разбере какво става. Беше с натрошени ръце и крака. Докато виеше от болка, зловещ глас му прошепна в ухото:

– Ако пак се подиграеш на Фредо, ще те разцепя като тиква, ясно ли е?

От този момент нататък никой в Корлеоне не смееше да се закача с Алфредо Гарифо. Говореше се, че го закриля опасен престъпник, който живее в планините и е по-добре никога да не го срещаш.

– Ще ми кажеш ли какво е направил? – Джакония продължаваше да пита Окиуцо, докато загребваше студена вода от един леген и енергично обливаше лицето си.

– Видели са го да говори с Каняцо – отговори Окиуцо, подхвърляйки му една хавлиена кърпа, – не ми се ще да му е разказал за онова нещо...

Капитан Доменико Каняцо беше началникът на карабинерите в Корлеоне. Разследваше експлозията на взривно устройство, което почти беше разрушило мандрата на барон Рицини, богат предприемач, който не искаше да влезе в „правия път“. Взривът беше поръчан от Казимиро Чичилиато, бос на мафията в селото, който – след като не успяваше с добро – се надяваше по този начин да принуди барона да плати десетте милиона, които бяха необходими, както му беше казал, за да си купи неговата закрила.

Седмици наред Рицини се правеше на разсеян и не даваше отговор.

Всеки път, когато пратениците на боса идваха да си искат парите, той молеше за отсрочка. Продължи

така няколко месеца, докато не избухна бомбата в един склад, пълен с машини, и тогава самият той отиде да търси Чичилиато, за да му плати. Щетите възлизаха на стотици милиони.

За да даде добър урок на Рицини, босът се беше обърнал към двама пичоти (две момчета, поели пътя на бъдещи мафиоти) от селото, Гаспаре Окиуцо и Нино Джакония. Те бяха безделници, които дори не помисляха да се трудят на полето или да си намерят някаква почтена работа. Във вените си усещаха да тече кръвта на тираните.

На двайсет години вече имаха богато криминално минало. Бяха започнали с кражби на добитък и повреждане на чужда собственост. Постоянно влизаха и излизаха от затвора, постепенно бяха загърбили играта на дребно и бяха обявени за „заподозрени мафиоти“.

На хартия и двамата бяха безработни. Освен приятели и съдружници от известно време двамата бяха станали и роднини.

Гаспаре се беше оженил за сестрата на Нино, Тереза. В досиетата им, пазени в щаба на карабинерите, официално пишеше, че са „неоткриваеми“.

И двамата се укриваха.

В нощта на взрива в склада на Рицини – няколко дни преди празника на Сан Леолука – Нино беше взел със себе си и Фредо. Окиуцо не беше съгласен. Този човек го плашеше.

– Но за какъв дявол ни е този? Само ще ни се пречка! – викаше Гаспаре, надявайки се да убеди шурея си да оставят откачалката в парка.

– Ама какво ти пречи толкова? – защитаваше го Нино. – Ние ще отидем да свършим работата, а той ще остане в колата. Няма да създава проблеми, гарантирам ти.

– Добре, щом смяташ.

Капитан Каняцо, млад офицер от Пескара, от месеци преследваше двамата престъпници от Корлеоне. За него се бяха превърнали във фикс-идея. От таен източник беше научил кой е покровителят на „идиота Фредо“ и започна да го обработва, за да научи къде се крие Джакония.

– Ако този е говорил с капитана, смятай, че с нас е свършено – посърна Окиуцо, – снощи пратих трима пичоти да го търсят, но е успял да им избяга. Трябва веднага да го намериш.

– Не се притеснявай – успокои го Джакония, – познавам Фредо, не е предател, но все пак ще отида да го намеря и да поговорим.

– Ама знаеш ли къде е?

– Мисля, че да.

Нино потърси Фредо на единственото място, където беше почти сигурен, че ще го намери: водопада при двете скали. Това беше естествено ждрело в подножието на Горната крепост. Като деца ходеха там да играят и това беше любимото им убежище, когато искаха да се скрият за малко от света.

Джакония пристигна там с колата за около десетина минути. Остави я отстрани на пътя, загаси фаровете, прескочи мантинелата и след стръмно спускане между камънаците започна да следва коритото на един пресъхнал поток.

Цареше пълен мрак.

Отляво имаше гъста растителност.

В един момент различи силуета на приятеля си.

Фредо седеше върху голям камък на десния бряг на потока, в основата на един насип, от върха на който можеха да се видят светлините на Корлеоне.

– Фредо?

Отначало младежът не го позна. Видя, че някой се приближава, и побягна подплашен.

– Фредо! Аз съм, Нино! Чакай!

Като чу името, Фредо спря на мига.

– Тук съм, за да ти помогна, чакай! Искам само да поговорим!

Гласът на Джакония кънтеше в ждрелото.

Фредо забави ход, все едно че изведнъж беше изгасил двигателите в краката си. Обърна се и бързо се приближи.

– Нино, помогни ми – молеше го почти разплакан. – Искат да ме убият!

Джакония се опита да го успокои:

– Какво говориш, Фредо? Нали аз съм тук? Никой няма да ти направи нищо лошо...

– Напротив! Зет ти Гаспаре иска да ми пререже гърлото, защото говорих с Каняцо.

Гласът на Нино изведнъж стана студен и режещ:

– И ти какво му каза?

– За твоя зет – нищо, но Каняцо ме заплаши. Каза, че ако не му разкажа нещо, каквото и да е, ще ме хвърли в килията и ще изхвърли ключа.

– Какво му разказа, Фредо?

– Попита ме дали съм минавал през склада на барон Рицини вечерта на взрива и аз му казах, че съм минал с теб, че ти си моят ангел-хранител и ме защитаваш от лошите... – Той направи пауза, погледна приятеля си кротко и попита: – Добре направих, нали? На теб не могат да направят нищо, нали, Нинето?

Джакония се насили и отговори:

– Точно така, Фредо, точно така ... Но ти не му каза къде се крия, нали?

Фредо погледна небето, сякаш търсеше отговора сред милионите звезди. После плахо погледна към Нино, а

на лицето му се изписа усмивката на идиот. Заекна и отговори несигурно:

– Не си спомням.

Джакония изруга тихо и му подаде ръка.

– Не се притеснявай, Фредо, всичко е наред, сега ела тук, хайде, прегърни ме!

Младежът се приближи към него.

Най-накрая се усмихваше щастлив. Погледна Нино с големите си, невинни и отнесени очи. Очите на дете.

Сега се чувстваше спокоен, на сигурно място.

Джакония го притисна силно към себе си. Бързо издърпа с дясната си ръка пистолета, който държеше в джоба на якето си, опря дулото в гърдите на приятеля си и дръпна два пъти спусъка.

Два изстрела на нивото на сърцето.

Изстрелите огласиха цялото ждрело.

Фредо се наведе напред и падна върху Джакония, сякаш краката му бяха от хартия. Нино усещаше агонията на приятеля си и въздухът, който бавно напускаше гърдите му. Първо долови едно издишване, после друго по-дълго, после хриптене и накрая ... нищо.

Постави внимателно тялото му на земята и го погледна в лицето. Фредо умря така, както беше живял, с усмивка на устните. Той беше действал бързо. Не му даде възможност дори да смени изражението на лицето си. Сякаш беше направил всичко възможно, за да спре сърцето му, без да се налага да обяснява, че когато става въпрос за работа, приятелство не съществува.

И без друго Фредо нямаше да го разбере.

Палермо, 1996

Нино Джакония не беше престъпник като останалите. Той беше потаен и странен човек. Все пак беше един от корлеонезите. Куче, което не търпеше да има господар.

Пълничък, не много висок, с мустаци и прошарени коси. Говореше лош италиански, пишеше още по-зле. Никога не беше работил в живота си. Да стреля беше единственото нещо, което умееше и беше дяволски добър в това.

Като малък се упражняваше в планината. Ходеше нощно време и се целеше в овцете, които пасяха без надзор в подножието на Рока Бузамбра. Можеше да уцели овца дори от петдесет метра. И то в тъмното. Стреляше безпогрешно.

Неговото бойно кръщение беше именно убийството на Фредо. Оттам насетне престъпленията станаха безчет.

Зет му Гаспаре Окиуцо само за няколко години стана бос на корлеонезите, а Джакония се превърна в дясната му ръка.

За Нино „Коза Ностра“ беше всичко, винаги на първо място. Дори и той не знаеше колко хора беше убил от нощта, в която отне живота на приятеля си Фредо. Тогава се роди мечтата му да стане легенда. Не съжаляваше за нищо от своето минало.

Дори и за това, че обърка своя и живота на съпругата си Роза. И вместо да бъдат щастливи заедно, те се превърнаха в два самотни призрака.

***

Роза Мартинез беше осемнайсетгодишна. Израсна в традиционно сицилианско семейство, с двама братя мъжкари и баща-потисник, който ги възпитаваше с

пръчка. Беше човек, от когото трябваше да иска позволение за всичко, дори за да си отвори устата.

Нейната страст беше балетът.

Но я принудиха да се откаже дори и от него.

На седемнайсет години се отказа от танците, защото баща ѝ намираше за неуместно това ѝ увлечение.

– Докато беше по-малка, добре... – обясняваше ѝ, – момиченцата в балетни роклички са нежни и сладки. Но сега не, вече си голяма, а и не ми харесва да се занимаваш с танци. Знаеш ги какви са танцьорките, Роза, всичките са курви!

Тя живееше като в затвор. Домът им беше скромен, на първия етаж в една триетажна сграда в сърцето на квартал „Адаура“ в Палермо. Ходеше само на училище. Друго не ѝ беше позволено. Ако закъснееше повече от двайсет минути след последния училищен звънец, щеше да си има неприятности. Прозорците на стаята ѝ бяха със затъмнени стъкла – така никой не можеше да я наблюдава отвън. Имаше и решетки. Баща ѝ накара един железар да ги монтира. Официалната версия беше, за да се опазят от крадци, защото в този квартал много се крадяха хладилници и съдомиялни, но всъщност го направи, за да попречи на дъщеря си да избяга още веднъж.

Това се случи в нощта, когато най-добрата ѝ приятелка Клара празнуваше осемнайсетия си рожден ден. Подготвяше празника си цяла седмица.

– Трябва да дойдеш, Роза, ще бъдат всичките ни приятели! – каза ѝ Клара в междучасието.

Щеше да има торта, щяха да слушат музика: една весела вечер за разлика от обичайните.

Клара живееше на третия етаж на сградата от другата страна на улицата. Роза познаваше цялото ѝ семейство. По едно време даже се беше увлякла по брат ѝ Матео,

който беше малко по-голям от нея. Той обаче не ѝ обръщаше никакво внимание, защото имаше много хубава приятелка, по-голяма от него, която обичаше лудо.

– Татко, довечера може ли да отида у Клара?

Бащата на Роза винаги се мръщеше, когато дъщеря му трябваше да излезе без него. Даже и ако отиваше до аптеката на ъгъла.

На вечеря обаче не говориха по този въпрос.

Беше болезнено ревнив, когато ставаше въпрос за дъщеря му. Дотолкова, че я задушаваше с любовта си.

През годините все не успяваше да се излекува от собственическото си чувство и затова го замаскираше, правейки се на строг баща.

– Не, не може, късно е вече. И освен това утре си на училище – беше категоричен той.

Тъкмо бяха свършили с вечерята.

– Моля те, татко, това е много важно за Клара! Там ще бъдат всички мои приятели!

– Казах ти не! Аз ще обясня на бащата на Клара защо не си могла да отидеш. Сега ми дай една целувка и отивай в стаята си. Да не съм те видял до утре сутринта. Лека нощ.

Купонът започваше в девет.

Обикновено Роза се подчиняваше на заповедите на баща си, но този празник беше много важен за нея. Никога не молеше за нищо и освен това ѝ омръзна вече все тя да е тази, която се затваря в стаята си да плаче.

Братята ѝ излизаха и се прибираха, когато си искат, а тя не можеше.

„Да му се не види, вече не съм дете“ – каза си.

Затова реши поне веднъж да не се подчини.

Обади се на Клара, която вече беше започнала да се притеснява.

– Бъди спокойна, все някак ще успея да дойда, чао.

Облече си джинси и син пуловер, загаси лампите, легна си с дрехите и зачака всички останали в къщата да заспят.

Към десет, когато вече не чуваше никакъв шум от другите стаи, отвори прозореца и погледна надолу.

Не можеше да излезе през входната врата. Баща ѝ щеше да я усети. Единственият начин беше да скочи от прозореца.

„Какво толкова? Мога да го направя“ – реши.

И така, качи се на прозореца, хвана се за мраморния перваз и както си беше обърната с гръб към улицата, бавно, сантиметър по сантиметър, започна да се спуска. Изведнъж обаче, когато тялото ѝ до половината вече беше навън, се спря и извика от болка. Три от пръстите на лявата ѝ ръка, с която се беше вкопчила в металната рамка, се бяха одрали в нещо остро и сега кървяха.

Божичко, как болеше!

Роза се разсея за момент и падна на тротоара. Опита се да омекоти удара с краката са, но тупна по задник на земята и нарани десния си глезен, който я заболя адски.

Добре се беше подредила, май глезенът ѝ беше счупен.

Гърбът ѝ беше изтръпнал, болеше я ръката, заболя я силно главата.

Болката не отслабваше, не преминаваше. Напротив.

Какво да прави?

По улицата не се мяркаше жива душа. Дори кола не минаваше случайно.

Не можеше да се движи.

Започна да крещи:

– Помощ, помощ!

Чуваше гласовете на своите приятели, които се забавляваха, музиката, която долиташе от дома на Клара.

Пееше Васко, а тя беше луда по Васко.

Звучеше Албакиара.

Дишай бавно ла-ла-ла...

Глезенът я болеше толкова силно, че не можеше да си поеме дъх от болка. Лежеше замаяна на земята и се взираше в тъмното небе.

...светла си като ла-ла-ла...

Заплака.

...почервеняваш ла-ла-ла...

Умът ѝ продължаваше да пее с Васко и не можеше да се спре.

... и си прекрасна ла-ла-ла...

Роза започваше да намразва тази музика. Заради болката в крака направо ѝ изглеждаше непоносима.

Истинско мъчение.

Стига... тихо...

... с твоите проблеми ла-ла-ла...

Опита се да извика по-силно:

– Помощ, помощ, татко!

Не можеше всички в сградата да са заспали.

Все пак не беше толкова късно.

Роза погледна към техния апартамент: последователно светнаха няколко лампи – първо в коридора, после в кухнята и накрая в нейната стая.

Последната гледка, която се запечата в ума ѝ, преди да я откарат в болницата, беше как баща ѝ я гледа на прозореца, а в очите му има разочарование.

Мразеше я за това, което беше направила.

Тя го разочарова.

Решетките за прозорците бяха сложени на следващия ден.

От известно време Нино Джакония беше хвърлил око на Роза. Направо беше луд по това момиче. Не я познаваше, но искаше тя да бъде част от неговия живот.

Възприемаше го като нещо абсолютно задължително, неминуемо. За него тя беше оформена жена с класа и поведение, на което можеха да завидят много от моделите по телевизията.

В известен смисъл вече дори си я представяше като своя съпруга.

Моята съпруга, моята госпожа!

Пътищата им се пресякоха съвсем случайно. Тогава той се беше вцепенил и това беше първият път, когато не се подчини на „Коза Ностра“.

От този момент нататък мислеше само за Роза. Сънуваше я нощем.

Сутрин следваше зет си Окиуцо в обичайните му обиколки, а следобед заставаше пред входа на балетното училище, само и само да види Роза на излизане. Гледаше я как минава пред него и омайният спомен за това изпълваше целия му ден. Тя го забеляза и от време на време му подаряваше по една срамежлива и очарователна усмивка.

– Тя ме е забелязала! Харесва ме! Сигурен съм в това!

– Остави я тая – повтаряше му Окиуцо, който веднъж отиде с него до училището на Роза, – такива като нея колкото щеш!

– Не мисля, Гаспаре, изобщо не съм съгласен! – отговаряше той с развълнувано лице и влюбени очи.

От около седмица Нино не беше виждал Роза в балетното училище и започна да се изнервя. Обикаляше като лешояд с веспата си около дома ѝ. Надяваше се, че момичето, макар и за миг, ще надникне през прозореца.

Изпитваше нужда да я види, иначе щеше да полудее.

Джакония познаваше много добре сградата, в която живееше Роза. Беше обикалял около нея със скутера си поне милион пъти. Апартаментът беше на семейството ѝ на първия етаж с два прозореца, които гледаха към пътя и два – към задния двор.

Нино забеляза нещо различно върху един от прозорците от задната страна, където беше стаята на Роза. Имаше решетки. Бяха сложени наскоро, защото варта около железата още не беше засъхнала. Заради затъмнените стъкла той не можеше да види нищо вътре. Роза обаче го виждаше чудесно.

Тя не знаше дори как се казва този младеж, но знаеше, че той е там заради нея. И това я караше да се чувства добре.

Защитена.

Специална.

Не беше свикнала да получава такова внимание.

От три седмици, от рождения ден на Клара, Роза беше наказана и трябваше да си стои вкъщи. Беше си изкълчила глезена и куцаше. Баща ѝ ѝ позволи само да обикаля из апартамента и да помага на майка си.

Джакония минаваше пред прозорците ѝ като по разписание: в десет сутринта и в пет следобед. Идваше и обикаляше със скутера си. Беше направил коловози около сградата. Оставаше часове и после изчезваше. Роза започна да разпознава мотора по шума му и един следобед, възползвайки се от това, че майка ѝ говореше по телефона, отвори прозореца и се престори, че мие стъклата.

Погледите им се срещнаха за миг и се сляха в едно.

Известно време стояха безмълвно, тя с препарата за миене в ръка, а той с цигара в уста.

Изведнъж се разбраха.

Роза затвори прозореца, а Нино си тръгна.

– Стига, реших го вече, довечера си тръгвам, ще бягам – довери Роза по телефона на най-добрата си приятелка, – изморих се вече от този живот. Искам да бъда свободна.

– Но, Роза, сигурна ли си? Премисли ли го добре? – смъмри я Клара. – И освен това ти изобщо не познаваш този Нино. Какво знаеш да него?

– Нищо – отвърна тя, – но това няма никакво значение. Стига ми да съм далече от тук.

– Кога ще те видя отново?

– Скоро, Клара, не се страхувай. Обичам те. Чао.

***

Същата нощ вдовицата Мерло, съседка на семейство Мартинез, бе събудена от някакъв тътен, който разтърси спалнята ѝ. За миг си помисли, че е избухнала бомба. Когато вдигна щорите и погледна навън, за миг реши, че самолет е бомбардирал сградата. Забеляза, че в стената на съседния апартамент зее огромна дупка. По улицата са разпръснати парчета от щората, панти, касата на прозореца, решетката и купчина отломки от мазилка.

Нино си беше намерил джип с лебедка със стоманено въже. Беше закрепил куката на лебедката за решетката и давайки газ, беше разбил стената.

И всичко това, за да отведе Роза със себе си.

Двамата избягаха.

За няколко дни отседнаха в къщата на Окиуцо, който ги подслони без особен ентусиазъм. После Нино разкри на Роза, че има сериозни намерения към нея.

– Искаш ли да се омъжиш за мен? – попита я.

– Да – отговори тя на мига.

Не беше напълно убедена в това, но трябваше да се махне от дома си. Мечтаеше да смени улицата, квартала, дори града. Чувстваше, че се задушава в този свят. Дали обичаше Нино или не беше второстепенен въпрос. Този младеж я беше спасил. С времето може би щеше да се научи да го обича.

Джакония държеше да прави нещата така както трябва. Отиде да поиска ръката на Роза от баща ѝ. Донесе и пари за ремонта на прозореца, както и „едно милионче“ в повече като подарък за майка ѝ. Ако беше друго момче, синьор Мартинез щеше да го смаже от бой и да държи под ключ Роза поне още година-две. Но той знаеше много добре кой е Нино, защото беше чувал да се говори както за него, така и за приятелите му от Корлеоне.

Когато Джакония поиска разрешението му да се сгоди за дъщеря му, Мариано Мартинез нямаше смелостта да се противопостави.

Неговата благословия беше само формалност. Знаеше, че бедата се беше случила и че дъщеря му вече не беше само „негова“.

Роза не харесваше особено Нино. Тя се хвърли в прегръдките му, за да накаже баща си. Беше готова да тръгне и с дявола, но да избяга от бащината си къща. Нино обаче беше по-лош и от дявол, но тя все още нямаше как да знае това.

2.

Роза беше бясна. Щяха да се женят след седмица, а Нино ѝ беше позволил да покани само най-близките си роднини. Никой друг.

– Дори и Клара?

– Не, никакви приятелки – каза ѝ той, – иначе нищо няма да правим. И освен това тя не ми харесва... – Замълча, а след това изрече: – Тя е от лошо семейство!

Сякаш искаше да намекне, че знае повече, отколкото може да каже.

– Ама какви ги говориш?

– Довери ми се.

Не каза нищо повече. Остави я замислена и си тръгна. Същата вечер Роза се обади на Клара. Разговаряха и в един момент нищо неподозиращата ѝ приятелка я попита:

– Как върви подготовката за сватбата? Искам да знам и най-малката подробност, хайде, разказвай ...

Смутена, Роза търсеше походящите думи, за да ѝ обясни, че не може да я покани на сватбата.

– Клара, аз наистина ...

Не посмя да ѝ каже.

Приятелката ѝ обаче разбра нейното смущение.

Знаеше, че Нино не я харесва, и затова веднага рече:

– Добре, не се притеснявай... това означава, че когато всичко мине, ще се видим и ще хапнем сладолед. Пожелавам ти всичко най-хубаво.

– Прости ми, Клара ...

– Не се безпокой, знам, че вината не е твоя. Целувам те.

Джакония искаше да се оженят тайно и за тази цел беше избрал параклиса на Сакра Спада. Той приличаше на бароково бижу сред грозните циментови къщи, които задушаваха квартал „Бранкачо“. Мястото носеше някакво очарование. Изглеждаше така, сякаш нарочно беше създадено, за да приютява издирвани престъпници. Хора, които нямаха страх от Бога и се разхождаха с лупара в колата и икона в джоба, и преследваха вярата със същото упорство и непредпазливост, както и полицаите, които преследваха тях.

Зад църквата имаше два пътя за бягство – един на север и един на изток. Единият беше магистралата за Агридженто, а другият – пътят за Катания. Именно това създаваше необходимото улеснение за мафиотите да влизат и да излизат, без да се набиват на очи.

Това беше единственото място в Палермо, където Нино Джакония се чувстваше на сигурно, като господар в дома си.

Свещеникът беше от „фамилията“, казваше се падре Мариано Дзолфо. Говореше винаги по същество и не си губеше времето в празни приказки. Знаеше кога да си държи устата затворена и най-важното – никога не задаваше въпроси. Не беше „мъж на честта“, но малко му оставаше да стане. Беше втори братовчед на един бос от Вилаграция. Ползваше църквата по-скоро за собствените си дела, а не като дом на Бога. С бедните се държеше грубо и се правеше, че никога няма да продаде душата си на дявола. С мафиотите не желаеше да рискува. Когато трябваше да приеме силните на деня, отваряше широко портите и ставаше мек като топъл хляб. За падре Дзолфо много от мъжете на честта носеха очарованието на забранения плод. Това беше някакъв вид тайна и несподелена любов, интимна, обгръщаща и неустоима, нещо като посвещение. Благоговееше пред мафиотите и мислено ги подреждаше като фигурките от глинения макет на Рождеството, който всяка Коледа излагаха пред църквата. Като зловещ пъзел, за който знаеше само той.

Денем ги слушаше и ги напътстваше. А нощем ги галеше в мислите си, копнеейки за онези, които все още не познаваше и които му липсваха, за да довърши колекцията си.

Нино го посети два дни преди сватбата. И още преди да отвори уста, сложи в ръката на свещеника десетина банкноти от по сто хиляди лири.

– Отче, тези са за вашите сирачета – започна леко иронично.

– Благодаря, Нинуцо, благодаря ...

Свещеникът повдигна расото и натъпка парите в десния джоб на панталона си. После настани Нино в сакрестията и изтича да затвори вратата, която свързваше неговата стая с капелата. Понеже постоянно някой влизаше и излизаше, той се опасяваше, че все ще се намери някой досадник да ги обезпокои.

– Няма ме! – каза на младия помощник, на когото нареди да пази на вратата.

Върна се и се извини на Джакония, че го е накарал да чака.

– Нинуцо, целият съм в слух... кажи ми... от какво имаш нужда?

Обикновено двамата се разбираха от един поглед. Думите в тази църква бяха като молитвите – излишни.

Падре Дзолфо не беше глупав. Знаеше много добре, че Нино не е дошъл да прави благодеяния. Имаше нещо друго. Търпеливо чакаше младежът сам да изплюе камъчето.

– Отче, искам да ви помоля за една услуга – започна корлеонезецът, – трябва да се оженя след два дни и церемонията трябва да бъде кратка, десетина минути, как да кажа... за да се запази общественото спокойствие. Разбирате ли ме?

Свещеникът стоеше безмълвен.

Опитваше се да разтълкува смисъла на казаното: „Какво има предвид – „да се запази общественото спокойствие“?“

Отне му малко време, но схвана:

„Страхува се от ченгетата!“

С годините Нино беше разбрал, че трябва да е предпазлив. Опитът го беше научил, че колкото по-малко обикаля из Палермо, толкова по-малка беше вероятността да го арестуват.

Вестниците бяха пълни с историите на дълго укривали се престъпници, заловени точно когато са се чувствали най-спокойни.

„Нима в света съществува по-сигурно място от църквата“ – каза си той.

Една добре подготвена церемония, ето от какво имаше нужда.

Падре Дзолфо го разбра още по-добре, когато Нино взе ръката му, сложи в нея още пет банкноти от по сто хиляди лири и затвори пръстите му. На лицето на свещеника, което преди минута беше напрегнато, изведнъж се появи съучастническа усмивка.

– Нинуцо, как да не изпълня молбата на човек като теб, с толкова голямо сърце! Добре, чакам ви след два дни, вие изберете часа.

Той съзнаваше, че на Нино не може да се откаже – мъжът внушаваше страх само като го погледнеш. Знаеше, че е щедър, но в никакъв случай не искаше да го вижда ядосан.

Падре Дзолфо беше правил много странни неща през живота си, но не му се беше случвало да бракосъчетае престъпник за толкова кратко време.

Церемонията беше предвидена за три часа следобед и за да приключи само за десет минути, падре Дзолфо я сведе до най-същественото. Прескочи ритуала по посрещането и литургията на словото и започна с молитвата „Отче наш“, като отдели повече време на даването на съгласието и благославянето на пръстените.

Роза пристигна в църквата непорочна и прекрасна като девица, обгърната в белотата на рокля, която ухаеше на лавандула. Беше я поръчала при един шивач на Корсо деи Миле, един от малкото, които все още шиеха на ръка. Роклята беше от органза, с бродерия на корсажа, с бухнали ръкави и широки поли, които се разкроявяха чак до земята като лале. Косата ѝ беше прибрана на кок заради воала, черните ѝ очи бяха с лек грим.

Нино беше със син ленен костюм, бяла риза и сребристосива вратовръзка, с лъснати черни обувки. Добре обръснатото му лице ухаеше на „Диор“, а косата му беше пригладена с брилянтин. Беше купил костюма и аксесоарите от магазините „Де Спухес“, зад улица „Данте“, които внасяха платовете директно от Индия и шиеха всичко по поръчка.

Роза беше много елегантна, но не и той. Изглеждаше притеснен и сякаш не на мястото си. Вълнението му, че се жени за момичето на мечтите си, не беше толкова силно, колкото тревогата при мисълта, че всичко трябва да мине бързо и после да бягат. Ако зависеше от него, би се оженил и без да присъства годеницата му. Щеше да свърши всичко за минута и половина!

Какво толкова? Щеше да накара годеницата си да подпише лист хартия вкъщи, щеше да се помоли на Господ и заради нея, и готово.

Даже го предложи и на падре Дзолфо уж под формата на шега, но той с цялата си мъдрост, но и съвсем уважително, го укори:

– Но, дете мое, как ще отидеш до олтара без съпругата си? Господ ще се обиди. Какво искаш – да измислиш нов вид бракосъчетание чрез писма?

През първите три минути от церемонията Нино беше много напрегнат. Вместо да гледа младоженката, той се беше втренчил във входа на църквата: очакваше всеки момент да нахлуе отряд карабинери с насочени автомати.

През останалото време беше зает да наблюдава и изучава всеки жест, дори и най-малкото движение.

– Нещо не е ли наред? – тихо попита Роза, докато бяха пред олтара.

– Не, любов моя, просто съм много развънуван.

Но това не беше истина.

Нино усещаше върху себе си погледите на роднините ѝ. Там бяха родителите ѝ, чичовците, братовчедите ѝ и любимият ѝ брат Пино, който беше винаги до нея. Нямаше го само другият брат, Диего, който преди много години беше потърсил щастието си в Америка и беше останал в Ню Йорк.

Джакония се притесняваше, че маниерите му на селяндур ще излязат от контрол и ще стане ясно за всички, че тази елегантност е само фасада, която е неуместна върху тялото му на минотавър. Церемонията беше наистина кратка. Едва влязоха и вече всичко беше свършило. Благодарение на падре Дзолфо младоженците дойдоха и си тръгнаха бързо – като повей на вятър. Побързаха да си кажат „да“ дори преди размяната на пръстените, преди да се целунат и да поздравят гостите в църквата.

Четирийсет души уважиха сватбата им. Двайсет от едната страна на църквата и двайсет от другата.

После бързо се качиха в колата, която ги чакаше отвън със запален двигател, и изчезнаха.

Отлетяха като десетте бели гълъба, които полетяха от камбанарията на църквата към небето.

Падре Дзолфо беше щастлив.

Преди да избяга, Нино му беше предал поздрави от своя зет, един от най-жестоките убийци сред корлеонезите, може би най-ценното и бленувано парченце от въображаемия пъзел на свещеника, което все още му липсваше. Кой знае, може би един ден щеше да се запознае с този мъж и дори да го изповяда.

Това бе мечтата му.

Замисли се от какво би се отказал, само и само някой ден да поговори със зетя на Нино.

– От всичко, дори и от тези – си каза, докато броеше парите, които Нино му беше оставил.

Не беше вярно, но на мафиотския изповедник му харесваше да си мисли, че е така.

3.

Сватбата беше отпразнувана в „Грота Адзура“, ресторант в залива Мондело. Тържеството премина при затворени врати и беше достъпно само за най-близките роднини на младоженците.

От самото начало Нино беше против празненството. Седмица преди сватбата двамата с Роза разпалено обсъждаха този въпрос. Дори се караха.

– Ама за какво ни е това празненство, да забавляваме другите ли? – дразнеше се Джакония. – Имай предвид, че в ресторанта не можем да присъстваме, какво ще кажем на гостите, ще им пратим по една картичка ли?

Роза направо побесня. Едва се сдържа да не му се нахвърли.

– Не ме интересува! – изкрещя тя с пламнали от гняв очи. – Каква ще е тази сватба без празненство? Не искам после родините ми да ме гледат накриво, разбра ли?!

След дълго упорство Нино накрая склони. Искаше да я види щастлива. Той се срещна със собственика на ресторанта и му плати на ръка пет милиона лири, за да организира тържество, което да отговори и на най-високите очаквания.

– Искам да направя добро впечатление!

В началото Нино беше приел да поеме някой друг риск в повече и след църквата да прескочи в ресторанта, но в последния момент – вече бяха даже в колата – си промени решението.